

Чорнильне серце. Книга 1

КУПИТИ

Меґгі обожнює казки, але відтоді, як її мати загадково зникла, батько чомусь не читає дівчині вголос...

Та настає день — і батькові доводиться розкрити доньці таємницю: коли він читає вголос, слова оживають, а лихі персонажі сходять зі сторінок історії в реальний світ. І вже скоро Меґгі — разом з батьком і тіткою Елінор — потрапляє в такі пригоди, про які досі читала лише в книжках...

Чи вдасться Меґгі переконати автора переписати книжку й долі героїв? А головне — чи зможе дівчина відшукати матір?

Присвячую Анні, яка,
щоб прочитати цю книжку,
відклала навіть «Володаря Перснів»
(чи ж можна вимагати від доньки чогось більшого?!),

а також Елінор, яка позичила своє ім'я,
хоча воно було потрібне мені не для
королеви ельфів.

Линуло, линуло, линуло слово,
крізь ніч, линуло, засвітитись хотіло, хотіло засяяти.

Попіл.
Попіл, попіл,
Ніч.
Пауль Целан, «Звуження» !

Нічний незнайомець

Місяць відбився в оці коника-гойдалки,
а потім і в оці мишки, коли Толлі дістав її
з-під подушки, щоб роздивитися. Цокав
годинник, і в тиші Толлі здалося, немовби
підлогою пролопотіли невеличкі босі
ніжки, згодом ніби захихотіло, зашепотіло,
а тоді почулося шарудіння, наче
хтось перегортав сторінки великої-великої
книжки.

Люсі Марія Бостон, «Діти з Грін-Нов»

Тієї ночі мрячив дощ — дрібненький, шепітний дощик. Ще й багато років потому Меггі досить було просто заплющити очі, й вона вже чула його — так, наче по шибці дудоніли малесенькі пальчики. Десь у темряві загавкав собака, і Меггі вже не могла заснути, хоч скільки перекидалася з боку на бік.

Під подушкою в неї лежала книжка, яку вона почала читати. Книжка притискала палітуркою до вуха, ніби знов намагаючись заманити дівчинку до своїх задрукованих сторінок.

— О, це ж, певно, так зручно — лежати головою на чомусь твердому?! — сказав батько, коли вперше знайшов у неї під подушкою книжку. — А правда ж, уночі вона сама нашіптує тобі свою історію?

— Іноді, — відповіла тоді Меггі, — але так буває лише в дітей!

За це Мо вщипнув її за носа. Атож, Мо. Інакше Меггі й не називала батька.

А тієї ночі, коли стільки всього почалося й стільки всього назавжди змінилося, під подушкою в Меггі лежала одна з її улюблених книжок. І коли дощ таки не дав заснути, дівчинка сіла, протерла очі, проганяючи втому, дістала з-під подушки книжку й розгорнула. Сторінки загадково зашурхотіли. Меггі подумала, що кожна книжка, коли її розгортаєш, шепотить якимось по-своєму — залежно від того, знаєш ти, про що вона, чи ні. Але тепер потрібно було запалити світло. У шухлядці нічного столика Меггі тримала коробку сірників. Мо не дозволяв їй запалювати вночі свічки. Вогню він не любив. «Вогонь пожирає книжки», — часто казав він. Але ж їй було вже, зрештою, дванадцять років, і наглянути за кількома свічками вона могла. Читати при свічках Меггі подобалося. На підвіконні в неї завжди стояло три свічки у свічниках.

Тож дівчинка саме піднесла запалений сірник до одного з чорних гнотиків, коли це за вікном почулися кроки. Меггі злякано дмухнула на сірник (о, як виразно вона пригадувала цю мить багато років по тому!), стала в ліжку навколішки, припала до мокрої від дощу шибки й виглянула надвір. Ось тоді й побачила його.

Через дощ темінь стояла якась бліда, і той незнайомець видавався в

ній просто тінню. Лише його обличчя немовби світилося. Мокрий чуб прилип йому до чола. На чоловіка лив дощ, та він цього ніби й не помічав. Стояв нерухомо, обхопивши себе руками, неначе хотів хоч трохи зігрітися. Стояв і, задерши голову, дивився на їхній будинок.

«Треба розбудити Мо!» — подумала Меггі, проте не зрушила з місця. Серце калатало, і вона далі вдивлялася в ніч, мовби той незнайомець заразив її своєю заляклістю. Раптом повернув голову, й Меггі здалося, ніби він зазирнув їй просто в очі. Вона зіскочила з ліжка так поквапно, що розгорнена книжка впала на підлогу. Дівчинка босоніж вибігла в темний коридор. У старому будинку було прохолодно, дарма що закінчувався травень.

У кімнаті Мо ще горіло світло. Він часто читав до пізньої ночі. Це від нього Меггі успадкувала пристрасть до книжок. Коли іноді вона прокидалася з поганого сну й утікала спати до нього, то ніщо не присипляло її краще, ніж його спокійне дихання й шелестіння сторінок. Ніщо не проганяє страшних снів швидше, ніж шурхіт задрукованого літерами паперу.

Однак постать за вікном — то не сон.

Книжка, яку Мо читав цієї ночі, була оправлена у блідо-блакитну лляну палітурку. Згодом Меггі часто згадувала й про це. Ох, скільки ж усіляких дрібниць затримується в пам'яті!

— Мо, надворі хтось стоїть!

Батько підвів голову й подивився на неї непритомним поглядом — як завжди, коли вона перебивала йому читання. І щоразу минало кілька секунд, перш ніж він повертався з якогось іншого світу — з лабіринту літер і слів — на землю.

— Хтось стоїть? А ти не помиляєшся?

— Ні. Стоїть і дивиться на наші вікна.

Мо відклав книжку.

— Що ти читала перед сном? «Доктора Джекіла і містера Гайда»?

КУПИТИ